

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Nordiske Kroniker

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Nordiske Kroniker", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Nordiske Kroniker*, 1943, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_02-shoot-idm139956848468416/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Nordiske Kroniker

Gösta Ekman, eller Jannings eller Kortner vi havde set, og ikke Carl XII, Danton eller Dreyfus, saadan som vi mere eller mindre havde søgt at forestille os.

Men aldrig glemmer jeg det Chok, jeg fik, da jeg for et Par Aar siden i Paladsteatret saa *Frederik den Store* komme gaaende ned gennem det lange Galleri i Sanssouci. Ham selv. Jeg vilde ikke tro mine Øjne. Men jo. Han standser, ser op med et stærkt Blik, siger et Par Ord med en tør, lidt sirlig Stemme. Det var ham.

En behændig lagt Maske, vil man indvende, i Forbindelse med et fremragende Spil. Jeg siger nej. Det er mere.

Otto Gebühr, den tyske Skuespiller, som i disse Aar kreerer den ene *Frederik den Store*-Rolle efter den anden, er i hele sit Ydre en Reinkarnation af den gamle Fritz, en Dublet.

Dette er ikke blot en Paastand; Beviserne foreligger. Jeg har foran mig et Billede af *Frederik*. Det gengiver Hovedet af en Statue af ham, som rejstes i Stettin 1794, kun 8 Aar efter hans Død.

Som *Frederik den Store* i Filmen „Der Choral von Leuthen“ viser *Gebühr* os næsten nøjagtig de samme Træk: de stærke Øjne, de tynde, faste Læber, Furerne omkring Munden og midt i dette sjældent karakterfaste Fysiognomi den letkrummede sensitive Næse.

Til alt Held er denne mere end mærkelige Portrætlighed med en af Verdenshistoriens største Skikkelser tilfaldet en værdig Kunstner. *Gebühr* spiller sin Rolle virkelig pragtfuldt. Disse Træk er ikke tomme. Det er samtidig *Frederik den Stores Aand*, som skinner ud af dem. I hans Blik findes netop den Brydning mellem dæmonisk Vilje og ægte Menneskelighed, som var karakteristisk for Preusserkongen. I hele sit Væsen har han formaaet at lægge et stadigt skiftende Spil mellem Strenghed og Smil, Fornuft og Følsomhed, Soberhed og Lune.

Det siger sig selv, at et saa lykkeligt Talent som dette, ikke har faaet Lov til at være uudnyttet i disse Dages Tyskland. *Frederik den Store, der alte Fritz*, lyslevende! Det var da endelig noget for den umættelige Trang til nationale Stimulanser, og i alle Preussens